DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa 10 września 1953 r. **Nr 15** **Poz. 145—152**

TREŚĆ:

145.

ZARZĄDZENIE Nr 190

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 sierpnia 1953 r.

w sprawie produkcji i stosowania w budownictwie tworzyw cementowo-glinianych.

(L. dz. DVII/3/6918/53)

Biorąc pod uwagę przydatność tworzyw cementowo-glinianych dla wykonania niektórych robót budowlanych, izolacyjnych i wykończeniowych oraz możliwość stosowania tych tworzyw w produkcji materiałów, elementów konstrukcyjnych i prefabrykatów, na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 81 z dnia 25 marca 1953 r. w sprawie rozszerzenia zakresu stosowania tworzyw cementowo-glinianych, zarządza się co następuje:

§ 1. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego Warszawa, Śląsk, Północ, Południe i Zachód wprowadzą na nadzorowanych budowach stosowanie tworzyw cementowo-glinianych tam, gdzie ich użycie jest celowe pod względem technicznym i ekonomicznie uzasadnione, zgodnie z opracowaną przez Instytut Techniki Budowlanej „Instrukcją stosowania w budownictwie tworzyw cementowo-glinianych" (Wydawnictwo P.W.T. 1953 r.).

§ 2. Wymienione w § 1 Centralne Zarządy przygotują warunki i zapewnią bezwzględne wykonanie w 1953 r. tworzyw cementowo-glinianych w ilości przewidzianej w Planie Rozwoju Techniki dla resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli na rok 1953. W wyborze asortymentu robót należy się kierować wytycznymi ustalonymi przez Instytut Techniki Budowlanej.

§ 3. Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych i Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego złożą do Departamentu Techniki w terminie do dnia 25 sierpnia 1953 r. konkretne wnioski odnośnie możliwości zastosowania tworzyw na budowach przez nich nadzorowanych. Wnioski powinny uwzględniać rodzaj robót, miejsce i ilości zastosowania tworzyw cementowo-glinianych do końca 1953 r.

§ 4. Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych wprowadzi począwszy od dnia 1 września 1953 r. stosowanie tworzyw cementowo-glinianych przynajmniej na 30% nadzorowanych przez siebie budowach, w zależności od posiadanej ilości i odpowiedniej wartości gliny, w pobliżu miejsca budowy. Ogólna ilość zastosowanych do końca 1953 r. tworzyw cementowo-glinianych nie może być jednak mniejsza od 40.000 m^2.

§ 5. Wymienione w § 1, 3 i 4 jednostki złożą w Departamencie Techniki w terminie do dnia 25 sierpnia 1953 r. wykaz budynków, w których przewiduje się stosowanie tworzyw cementowo-glinianych w r. 1953.

§ 6. Departament Głównego Mechanika i Energetyka przy współpracy z Instytutem Organizacji i Mechanizacji Budownictwa, Instytutem Techniki Budowlanej, Instytutem Budownictwa Mieszkaniowego oraz Departamentem Techniki przygotuje warunki dla produkcji z początkiem 1954 r. potrzebnego sprzętu i urządzeń do mechanicznego przygotowania zawiesiny glinianej. Projekty prototypów należy wykonać do dnia 1 grudnia 1953 r.

§ 7. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego Warszawa i Zachód, Centralny Zarząd Zakładów Prefabrykacji oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych rozpoczną z dniem 1 października 1953 r. w skali półtechnicznej produkcję prefabrykowanych elementów ściennych, dachowych, pustaków wentylacyjnych i kominowych, elementów do kanałów mechanicznej wentylacji i ogrzewania itp. z zastosowaniem tworzyw cementowo-glinianych. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego: Południe, Północ i Śląsk rozpoczną produkcję tychże elementów począwszy od 1 kwietnia 1954 r.

§ 8. Instytut Budownictwa Mieszkaniowego przy ścisłej współpracy z Instytutem Techniki Budowlanej oraz jednostkami wykonawczymi roztoczy przede wszystkim na terenie miasta stołecznego Warszawy opiekę nad budowami stosującymi tworzywa gliniano-cementowe w kierunku obserwacji i dalszego pogłębiania doświadczeń w tej dziedzinie.

§ 9. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego, Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych gromadzić będą materiały odnoszące się do doświadczeń w zakresie stosowania tworzyw cementowo-glinianych, a w szczególności do strony ekonomicznej zagadnienia. Materiały te z odpowiednio opracowanymi wnioskami i analizą kosztów, wymienione wyżej Centralne Zarządy przesyłać będą w odstępach kwartalnych do Instytutu Budownictwa Mieszkaniowego w celu dalszego ich przepracowania.

§ 10. Samodzielny Wydział Kosztorysów Cen i Umów w porozumieniu z Centralnym Zarządem Budowy Miast i Osiedli „ZOR" opracuje i przedłoży do podpisu Ob. Ministrowi w terminie do dnia 1 listopada 1953 r. projekt zarządzenia regulującego tymczasowo zagadnienie kosztów stosowania tworzyw cementowo-glinianych.

§ 11. Instytut Budownictwa Mieszkaniowego opracuje i wyda w terminie do dnia 1 kwietnia 1954 r., na podstawie uzupełniających badań na skalę techniczną i uzyskanych doświadczeń, praktyczny podręcznik o stosowaniu tworzyw cementowo-glinianych w budownictwie oraz produkcji elementów prefabrykowanych.

§ 12. Centralny Zarząd Biur Projektowych wyda polecenie nadzorowanym biurom projektowym wprowadzenia do dokumentacji na rok 1954 dla typowych budynków mieszkalnych alternatywnego rozwiązania z zastosowaniem tworzyw cementowo-glinianych.

§ 13. Departament Techniki przy współpracy Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego, Instytutu Budownictwa Mieszkaniowego i Instytutu Techniki Budowlanej zorganizuje do końca III kwartału 1953 r. kurs szkoleniowy z oderwaniem od pracy w zakresie stosowania tworzyw cementowo-glinianych dla kierowników robót i brygadzistów.

§ 14. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego, Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych zorganizują na budowach stosujących tworzywa cementowo-gliniane szkolenie przyzakładowe dla maj-

strów i brygadzistów pod kierunkiem wyszkolonych instruktorów.

§ 15. Departament Produkcji Pomocniczej będzie koordynował i czuwał nad realizacją zagadnień wynikających z postanowień § 7 w zakresie produkcji elementów prefabrykowanych oraz w porozumieniu z Departamentem Techniki ustawiał zadania w zakresie tworzyw cementowo-glinianych w kwartalnych planach operatywnych jednostek produkcyjnych.

§ 16. Centralne Zarządy, Departamenty i Instytut Budownictwa Mieszkaniowego, na które nałożono w zarządzeniu obowiązki, będą składać Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli poprzez Departament Techniki kwartalne meldunki z przebiegu i realizacji nałożonych na nie obowiązków i zadań.

§ 17. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1953 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Nr 65 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 czerwca 1951 r. w sprawie stosowania w budownictwie tworzyw cementowo-glinianych (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 7 poz. 68).

Minister **R. Piotrowski**

146.

ZARZĄDZENIE Nr 192
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 sierpnia 1953 r.

w sprawie procentowego podziału wysokości rezerwy awaryjnej na rok 1954.

(L. dz. D.VIII/4/4092/53)

W związku z instrukcją stanowiącą załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 189 z dnia 13 lipca 1953 r. w sprawie opracowania projektu planu remontów kapitalnych na rok 1954 zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się następujący podział wysokości rezerwy awaryjnej na rok 1954:

1. dla Centralnych Zarządów Budownictwa Miejskiego Warszawa, Śląsk, Południe, Północ, Zachód, Centralnego Zarządu Robót Instalacyjnych Budownictwa Miejskiego, Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego, Budownictwa Wojskowego, Sprzętu i Mechanizacji Budownictwa Miejskiego, Zakładów Prefabrykacji, Zarządu Zaopatrzenia Robotniczego Budownictwa Miejskiego, Zarządu Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych — 4%;
2. dla Centralnego Zarządu B.M.iO. „ZOR“, Centralnego Zarządu Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego i Pełnomocnika Akcji Robót Rozbiórkowych — 3%.

od ustalonego przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli podziału planowanych odpisów amortyzacyjnych, przeznaczonych na remonty kapitalne w 1954 r.

§ 2. Zobowiązuje się centralne zarządy i zarządy do przekazania wysokości rezerwy awaryjnej, pomiędzy poszczególne nadzorowane przedsiębiorstwa (wojewódzkie zarządy, oddziały zaopatrzenia robotniczego).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1953 r.

Minister **R. Piotrowski**

147.

ZARZĄDZENIE Nr 200
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 21 sierpnia 1953 r.

w sprawie produkcji tarcicy lotniczej.

(L. dz. D.IX/200/30/53)

W celu uregulowania produkcji tarcicy lotniczej w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli zarządza się co następuje:

§ 1. Tartaki nadzorowane przez centralne zarządy budownictwa miejskiego i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych zobowiązane są do wysortowywania i składowania z produkowanej przez nie tarcicy nieobrzynanej — materiału mającego cechy tarcicy lotniczej określonej normą PN/L-19000.

§ 2. Wysortowane z produkcji, ilości tarcicy lotniczej, kierownicy tartaków powinni zgłaszać do bezpośredniego odbiorcy — Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione — Warszawa 21 — Okęcie, Al. Krakowska 145.

§ 3. Przekazywanie ostateczne tarcicy lotniczej dokonywane będzie na miejscu delegowanym przez odbiorcę brakarzom na podstawie imiennych upoważnień wydanych przez Wytwórnię Sprzętu Komunikacyjnego — Okęcie.

§ 4. Rozliczenie za dostarczoną tarcicę lotniczą odbywać się będzie z odbiorcą na podstawie obowiązujących cen. Ceny i warunki odbioru tarcicy zostaną podane przez Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego.

§ 5. Kierownicy tartaków są obowiązani również dostarczyć brakarzom Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego — Okęcie siły roboczej w celu wysortowania tarcicy lotniczej z posiadanych przez tartak zapasów tarcicy nieobrzynanej.

§ 6. Wszelkimi kosztami związanymi z sortowaniem, odbiorem i wysyłką tarcicy lotniczej należy obciążyć odbiorcę.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 30 sierpnia 1953 r.

Minister **R. Piotrowski**

148.

ZARZĄDZENIE Nr 201
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 24 sierpnia 1953 r.

w sprawie oszczędności cegły w projektach i wykonawstwie ścian budynków.

(L. dz. D.VII/3/6361/53).

W celu wzmożenia dalszej oszczędności w racjonalnym użyciu cegły oraz wobec ustalenia przez Polski Komitet Normalizacyjny i Państwową Komisję Planowania Gospodarczego nowego podziału cegły na klasy zarządza się co następuje:

§ 1. Nakazuje się stosowanie następujących klas cegły, w zależności od wytrzymałości na ściskanie: klasa 350, 250, 150, 100, 75 i 50 (PN/B-12001).

We wszystkich projektach opracowanych po dniu 1 września 1953 r. należy oznaczać wymaganą wytrzymałość (klasę) cegły.

§ 2. Ze względu na stosunkowo małe ilości produkowanej cegły gatunku doborowego „D“ należy ograniczyć stosowanie tego rodzaju cegły do przypadków uzasadnionych technicznie i ekonomicznie.

§ 3. Z dniem 1 października 1953 r. zakazuje się w budownictwie miast i osiedli wykonywania ścian zewnętrznych, dwóch najwyższych kondygnacji o grubości większej niż 1½ cegły.

Zaleca się również murowanie trzeciej kondygnacji licząc od góry o grubości 1½ cegły, w zależności od potrzeb konstrukcji i wymagań statycznych.

§ 4. Stosownie do strefy klimatycznej i rodzaju budynku, ściany zewnętrzne górnych kondygnacji mogą być wykonane z cegły pełnej o wymaganej klasie — z ociepleniem lub bez ocieplenia, z dziurawki grubościennej 1, 2 i 4-ro cegłowej, z elementów żwiro-gruzo-żużlobetonowych oraz z betonów lekkich i innych podobnych materiałów zgodnie z uprzednio wydanymi zarządzeniami Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 5. Dla obiektów, które już są w budowie zmiany w dokumentacji należy wykonywać w związku z zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 4 z 19.I.1952 r. (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 1, poz. 6) w sprawie stosowania elementów lub materiałów zamiennych w budownictwie.

§ 6. W projektach budowlanych, przekazywanych po dniu 15 października 1953 r. biura projektowe obowiązane są w razie potrzeby sprawdzić obliczenia statyczne i wprowadzić konieczne zmiany w rysunkach z dostosowaniem tychże do wymagań zarządzenia, bez obciążenia inwestora dodatkowymi kosztami z tego tytułu.

§ 7. Uzasadnione technicznie odchylenia w dokumentacji technicznej od wymagań zarządzenia mogą być dokonywane jedynie za zgodą Dyrektora Centralnego Zarządu Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego, a gdy chodzi o obiekty już realizowane za zgodą — dyrektorów Centralnych Zarządów Budownictwa Miejskiego i Zarządu Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1953 roku.

Minister **R. Piotrowski**

149.

OKÓLNIK Nr 34

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 14 lipca 1953 r.

w sprawie kosztorysowania robót kamieniarskich i rozliczeń za ich wykonanie.

(L. dz. SWKCiU/25/53)

Celem ujednolicenia sporządzania kosztorysów robót kamieniarskich oraz rozliczeń z tytułu wykonania tych robót między inwestorem a wykonawcą — ustala się, co następuje:

§ 1. 1. Kosztorysy na roboty kamieniarskie należy sporządzać według poziomu cen z lipca 1950 r., co umożliwia porównywanie kosztów robót kamieniarskich z kosztami innych robót, obliczonych na podstawie Cennika Robót Budowlanych i Instalacyjnych na rok 1950 (CRBI-50), a dotyczących tych samych budowli.

2. Ceny kosztorysowe na roboty kamieniarskie powinny być ustalone według zasad podanych w CRBI-50 w sposób podany w następnych paragrafach okólnika.

§ 2. 1. Ceny robót kamieniarskich **w zakresie robocizny** powinny obejmować montaż gotowych obrobionych elementów kamiennych łącznie z kosztami transportu na budowie.

2. Koszty montażu należy kalkulować na podstawie branżowego katalogu norm i stawek jednostkowych z 1951 r., obowiązującego w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

3. Koszty transportu na budowie należy kalkulować na podstawie katalogu norm i cen jednostkowych z 1950 r. dział III roboty transportowe.

4. Do kosztów robocizny obliczonych w powyższy sposób należy doliczać 2,5% z tytułu robót pomocniczych, wymienionych w okólniku Nr 11 Min. Odbudowy z dnia 11 kwietnia 1949 r. o sposobie sporządzania kosztorysów urzędowych (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 6 z 1949 r., poz. 52) oraz w piśmie okólnym Min. Bud. z dnia 10 sierpnia 1949 r. (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 11 z 1949 r., poz. 98). Dodatek ten obejmuje koszty segregowania i dobierania elementów w trakcie składowania na placu budowy oraz rusztowania pomocnicze—wewnętrzne do wysokości 5 m.

5. Celem sprowadzenia tak ustalonych cen do poziomu r. 1950, należy je podwyższyć o 3,5%.

§ 3. 1. Ceny robót kamieniarskich **w zakresie materiałów** powinny obejmować koszty surowca, obróbki i materiałów pomocniczych.

2. W przypadku ustalenia w założeniach kosztorysowych, że kamieniołomy dostarczą obrobiony kamień — należy koszty obrobionych elementów obliczać na podstawie cenników **Zjednoczenia Przemysłu Kamienia Budowlanego** (ZPKB) w Krakowie, doliczając z tytułu ubytków (manco) 2%.

3. W przypadku ustalenia w założeniach kosztorysowych, że kamień zostanie obrobiony przez zakłady **Zjednoczenia Robót Kamieniarskich** (ZRK) jako wykonawcę robót — koszty kamienia należy obliczać w drodze kalkulacji przyjmując:

a) normy zużycia kamienia według zasad podanych w podręczniku „Analiza Robót Budowlanych" z 1938 r. — wydawnictwo b. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,

b) ceny surowca w/g cennika ZPKB w Krakowie,

c) koszty obróbki elementów kamiennych według branżowego katalogu norm i cen jednostkowych z 1951 r., obowiązującego w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z doliczeniem 78% z tytułu kosztów ogólnych.

§ 4. 1. Ceny robót kamieniarskich **w zakresie dowozu materiałów** w przypadku wykonywania robót z elementów obrobionych przez ZPKB powinny obejmować:

a) koszty przewozu koleją obrobionych elementów do najbliższej stacji kolejowej, liczone według taryfy obowiązującej od 1.VII.50 r. (ogłoszone w Dz. Taryf b. Min. Komunikacji),

b) koszty przewozu elementów ze stacji kolejowej na budowę obliczane wg stawek podanych w okólniku Nr 46 Min. Budownictwa z dn. 4.9. 1950 r. (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 12 z 1950 r., poz. 140) — (CRBI-50, część I) z dodatkiem 3% na roboty pomocnicze.

c) koszty dowozu materiałów na wykonanie zaprawy, obliczone wg stawek przewidzianych w okólniku Nr 46 Min. Bud. z 1950 r. z doliczeniem 3% na roboty pomocnicze, przyjmując odległość ustaloną w założeniach kosztorysowych.

2. Ceny robót kamieniarskich **w zakresie dowozu materiałów** w przypadku wykonywania robót z elementów obrobionych przez ZRK powinny obejmować:

a) koszty przewozu koleją surowca, licząc wg taryf obowiązujących od 1.VII.1950 (Dz. Taryf b. Min. Komunikacji).

b) koszty przewozu ze stacji kolejowej do bazy obróbki kamienia oraz z bazy obróbki na budowę obliczone wg okólnika Nr 46 Min. Budownictwa z 1950 r. z doliczeniem 3% na roboty pomocnicze.

§ 5. Ceny robocizny **w zakresie robót rzeźbiarskich** (modelowanie) należy obliczać na podstawie cennika, dotyczącego tych robót i zatwierdzonego przez Ministerstwo Kultury i Sztuki.

§ 6. 1. Do cen wykalkulowanych w powyższy sposób należy doliczać koszty ogólne w wysokości następującej:

a) do kosztów robocizny montażu . . — 78%

b) do kosztów obrobionych elementów kamiennych . . . . — 16%

c) do kosztów materiałów pomocniczych (zaprawa, uchwyty itp.) . . — 21%

d) do kosztów dowozu materiału na plac budowy . . . . — 21%

2. W przypadku kosztorysowania robót w skład których wchodzą prace rzeźbiarskie (modelowanie) — do kosztów przewidzianych na opłacenie pracy rzeźbiarskiej należy doliczać koszty ogólne w wysokości 30%.

§ 7. Przy dokonywaniu rozliczeń za roboty wykonane na podstawie kosztorysów sporządzonych zgodnie z powyższymi założeniami, należy kosztorysową wartość robót przeliczać na poziom cen roku 1953 przez zastosowanie mnożnika M-53 = 0,939.

§ 8. Okólnik odnosi się do kosztorysowania i rozliczeń należności za wykonywane roboty kamieniarskie w 1953 r. Rozliczeń zakończonych nie należy rewidować.

§ 9. Okólnik obowiązuje od dnia 14 lipca 1953 r.

Minister **R. Piotrowski**

150.

OKÓLNIK Nr 46

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 20 sierpnia 1953 r.

w sprawie uzupełnienia okólnika Nr 34 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 lipca 1953 r. w sprawie kosztorysowania robót kamieniarskich i rozliczeń za ich wykonanie

(L. dz. SWKCiU/25/53)

Do okólnika Nr 34 z dn. 14.VII.1953 r. w sprawie kosztorysowania robót kamieniarskich i rozliczeń za ich wykonanie wprowadza się następujące uzupełnienie.

§ 1. Do § 3 dodaje się pkt. 4 o następującym brzmieniu: „pkt. 4. Celem sprowadzenia cen materiałów wyprowadzonych w powyższy sposób z poziomu cen 1951 r. lub 1952 r. na poziom cen 1950 r. należy je podwyższyć o 4,5%."

§ 2. Przepis, o którym mowa w § 1, odnosi się do kosztorysowania oraz rozliczeń należności za wykonywane roboty kamieniarskie w 1953 r. Rozliczeń zakończonych nie należy rewidować.

§ 3. Okólnik obowiązuje od dnia 14 lipca 1953 r.

Minister **R. Piotrowski**

151.

OKÓLNIK Nr 43

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 14 sierpnia 1953 r.

w sprawie prowadzenia dziennika budowy i księgi obmiarów robót.

(L. dz. SWKCiU/17/53)

Celem ujednolicenia i usprawnienia procedury związanej z prowadzeniem dziennika budowy i księgi obmiarów robót, ustala się co następuje:

§ 1. 1. Dziennik budowy i księgę obmiarów robót należy prowadzić według wzorów, zgodnie z przepisami podanymi w normie PN/B-07001 aż do czasu odmiennegoo uregulowania powyższego zagadnienia.

2. Inne wzory dziennika budowy i księgi obmiarów robót stosowane obecnie na poszczególnych budowach, mogą być prowadzone do czasu zakończenia danej budowy.

§ 2. 1. Dziennik budowy i księgę obmiarów należy prowadzić oddzielnie dla każdej budowli, którą stanowi oddzielny składnik tytułu inwestycyjnego i dla której sporządza się oddzielną dokumentację techniczną oraz przeprowadza oddzielne odbiory i rozliczenia za wykonane roboty.

2. Dla każdej oddzielnej budowli należy prowadzić:
1) jeden dziennik budowy,
2) tyle oddzielnych części (tomów) księgi obmiarów robót ile występuje na danej budowli bezpośrednich wykonawców.

§ 3. 1. Dziennik, dotyczący oddzielnej budowli prowadzi kierownik robót tej budowli występujący w imieniu generalnego wykonawcy, zamieszczając w nim zapisy odnośnie wszystkich robót dotyczących tej budowli.

2. Dane z zakresu robót wykonywanych przez podwykonawców niezbędne do prowadzenia dziennika budowy przez kierownika robót generalnego wykonawcy, obowiązani są dostarczać mu przedstawiciele podwykonawców, w formie dziennych raportów.

3. Przedstawiciele podwykonawców mają prawo dokonywania zapisów w dzienniku budowy i zamieszczania tam uwag i postulatów dotyczących robót przez nich wykonywanych.

4. Inspektor nadzoru obowiązany jest bieżąco kontrolować prowadzenie dziennika budowy i księgi obmiarów przez kierownika robót.

5. Zapisy dokonywane w dzienniku budowy przez inspektora nadzoru są wiążące dla wszystkich wykonawców danej budowli.

6. Kierownik robót generalnego wykonawcy obowiązany jest przekazywać, w przeciągu 2 dni od daty dokonania zapisu, podwykonawcom polecenia inspektora nadzoru, wpisane do dziennika budowy, a dotyczące robót prowadzonych przez podwykonawców, którzy stwierdzają przyjęcie do wiadomości podpisem własnym w dzienniku budowy pod dokonanym zapisem inspektora nadzoru, z wystawieniem daty podpisu.

§ 4. 1. Księgę obmiarów robót prowadzą poszczególni kierownicy robót w zakresie swojej działalności przy wznoszeniu poszczególnych budowli.

2. Jeżeli dana budowla wznoszona jest przy udziale kilku przedsiębiorstw branżowych — kierownik robót występujący w imieniu każdego z tych przedsiębiorstw obowiązany jest prowadzić oddzielny tom księgi obmiarów dla robót objętych jego działalnością.

3. Kierownik robót generalnego wykonawcy obowiązany jest kontrolować, czy kierownicy robót podwykonawców prowadzą prawidłowo księgi obmiarów — szczególnie pod względem terminowości, co stwierdza w księdze obmiarów swoim podpisem i podaniem daty odbytej kontroli.

4. Kontrola i sprawdzanie ilości robót wpisywanych do księgi obmiarów należy do inspektora sprawującego nadzór nad daną budowlą w imieniu inwestora.

§ 5. Obmiar robót i dokonywanie zapisów w księdze obmiarów należy przeprowadzić przy zachowaniu następujących wytycznych:

1. obmiar robót, dotyczący oddzielnych pozycji kosztorysowych należy umieszczać na oddzielnych stronach księgi obmiarów (system kontowy zapisów),
2. obmiar odrębnych elementów bądź robót w ramach pozycji kosztorysowej należy prowadzić w kolejności ich wykonania bezpośrednio po zakończeniu danego elementu bądź roboty,
3. ilości robót w księdze obmiarów należy wpisywać na podstawie rysunków wykonawczych lub rysunków roboczych po sprawdzeniu zgodności ich z wykonanymi partiami budowli,
4. roboty zanikające powinny być wpisywane do księgi obmiarów w takim terminie, aby istniała możliwość sprawdzenia ich ilości,
5. w przypadku, gdy istnieje na budowie prawidłowo opracowany przedmiar robót dostarczony wykonawcy w ramach dokumentacji projektowo-kosztorysowej w formie załącznika do kosztorysu lub w formie tabelarycznych zestawień umieszczanych na rysunkach oraz gdy przedmiar ten został sprawdzony na podstawie obmiaru wykonanych robót — w księdze obmiaru mogą być wpisywane tylko wynikowe ilości robót (z pominięciem formuł obliczeniowych),
6. w przypadku dokonywania rozliczeń uproszczonych według zasad podanych w zarządzeniu Nr 93 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 23 kwietnia 1953 roku w sprawie uproszczonych rozliczeń za roboty budowlano-montażowe w budownictwie osiedlowym (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 7, poz. 84) — prowadzenie księgi obmiarów w odniesieniu do budynków podobnych może być ograniczone do zapisywania robót wykonanych odmiennie niż w budynku przyjętym za wzorcowy do rozliczeń.

Minister **R. Piotrowski**

152.

PISMO OKÓLNE Nr 83

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 24 sierpnia 1953 r.

w sprawie prowizorycznych zabezpieczeń budynków przed zaciekami.

(L. dz. D. VII/3/4881/53)

W związku z zarządzeniem Nr 50 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 17.III.1953 r. w sprawie ograniczenia stosowania blachy w budownictwie miejskim i osiedlowym w roku 1953 (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 4, poz. 50) wyjaśnia się, co następuje:

1) Przedsiębiorstwa wykonawstwa budowlanego, obowiązane są na mocy w/w zarządzenia do bezwzględnego zabezpieczenia budynków przed zaciekami, co obowiązuje również w przypadkach niedoboru blachy do wykonania koniecznych robót i obróbek blacharskich.

2) Omówione w § 8 i 9 w/w zarządzenia możliwości wykonania prowizorycznych zabezpieczeń przed zaciekami w przypadkach chwilowych niedoborów blachy nie mogą w zasadzie mieć miejsca, jeżeli prowizoryczne zastąpienie blachy papą jest utrudnione ze względów technicznych i ekonomicznych. W szczególności chodzi tu o wszelkie obróbki blacharskie dachów krytych dachówką, rynny i rury spustowe.

3) Na przedsiębiorstwie wykonawczym ciąży obowiązek wymiany elementów prowizorycznych na stałe, nie później niż w ciągu 6 miesięcy od daty oddania obiektu do użytku.

4) W celu zapobieżenia zamrażania zbyt dużych i przedwczesnych zapasów blachy na poszczególnych budowach, realizowane przydziały blachy powinny być kierowane do centralnych magazynów lub centralnych warsztatów blacharskich przy zjednoczeniach budownictwa miejskiego albo zarządach budowlanych.

Tego rodzaju scentralizowanie gospodarki blachą pozwoli na lepsze jej wykorzystanie i operatywne dysponowanie, w zależności od potrzeb poszczególnych budów.

V-Dyrektor Departamentu Inż. **Z. Żuchowski**

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

W Nr. 35 z 17.VII.53 r. poz. 152 obwieszczenie Minstra Gospodarki Komunalnej z 8.IV.53 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z 28.VII.1948 r. o najmie lokali.

W Nr 36 z 27.VII.53 r. poz. 153 obwieszczenie Ministra Obrony Narodowej z 24.VI.53 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego.

poz. 154 obwieszczenia Ministra Obrony Narodowej z 24.VI. 53 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu przepisów wprowadzających Kodeks Wojskowego Postępowania Karnego.

W Nr 37 z 7.VIII.53 r. poz. 158 rozporządzenie Rady Ministrów z 14.VII.53 r. w sprawie wykonania art. 5 dekretu o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-63 z 8.VII.53 r. poz. 766 zarządzenie Prezesa Rady Ministrów Nr 90 z 26.VI.53 r. zmieniające zarządzenie z 21.I.52 r. w sprawie czasu trwania, trybu odbywania, planowania oraz zasad opłacania praktyk zawodowych wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych i studentów szkół wyższych.

W Nr A-64 z 10.VII.53 r. poz.780 zarządzenie Ministra Finansów z 17.VI.53 r. w sprawie odmiennych form rozliczeń ustalonych przez Narodowy Bank Polski dla niektórych dostaw, usług i robót.

W Nr A-65 z 14.VII.53 r. poz. 787 zarządzenie Ministra Finansów z 3.VII.53 r. w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetu państwa.

W Nr A-66 z 15.VII.53 r. poz. 792 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 6.VII.53 r. w sprawie przekazania Prezesowi Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu papierem i drukami akcydensowymi.

poz. 793 zarządzenie Ministra Finansów z 30.VI.53 r. w sprawie odpisania z ksiąg jednostek budżetowych przedawnionych należności i zobowiązań w stosunku do przedsiębiorstw uspołecznionych.

poz. 794 zarządzenie Ministra Finansów z 4.VII.53 r. w sprawie zasad zarachowania premii za naładunek i wyładunek przesyłek zmarszrutyzowanych w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" i w przedsiębiorstwach nadawczych i odbiorczych przesyłek zmarszrutyzowanych.

poz. 804 zarządzenie Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej z dnia 8.VII.53 r. w sprawie gospodarowania papierem przeznaczonym na wykonywanie druków akcydensowych.

poz. 805 zarządzenie Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej z 9.VII.53 r. w sprawie trybu zaopatrywania w druki akcydensowe i ich dystrybucję.

W Nr A-67 z 16.VII.53 r. poz. 818 zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego z 26.VI.53 r. w sprawie zasad rozliczania kosztów dodatkowych powstałych w wyniku zatrudnienia robotników zamiejscowych.

W Nr A-68 z 23.VII.1953 r. poz. 832 zarządzenie Ministra Finansów z 4.VII.53 r. o sposobie przekazywania zwrotów środków inwestycyjnych podjętych w ubiegłych latach na sfinansowanie inwestycji limitowych jednostek objętych lub rozliczających się z budżetem państwa.

W Nr A-70 z 30.VII.53 r. poz. 845 zarządzenie Ministra Finansów z dn. 7.VII.53 r. w sprawie trybu akumulacji środków przeznaczonych na remonty awaryjne w przedsiębiorstwach państwowych działających według zasad rozrachunku gospodarczego.

poz. 846 zarządzenie Ministra Finansów z 9.VII.53 r. w sprawie trybu pokrywania zobowiązań jednostek budżetowych stwierdzonych orzeczeniami komisji arbitrażowych i sądowymi tytułami wykonawczymi.

W Nr A-71 z 31.VII.53 r. poz. 857 zarządzenie Nr 99 Prezesa Rady Ministrów z 20.VII.53 r. zmieniające zarządzenie z 21.I.52 r. w sprawie czasu trwania trybu odbywania, planowania oraz zasad opłacania praktyk zawodowych wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych i studentów szkół wyższych.

poz. 859 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 21.VII. 53 r. zmieniające zarządzenie z 28.IX.51 r. w sprawie zasad tworzenia oddziałów zaopatrzenia robotniczego oraz ich organizacji.

poz. 860 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 21.VII. 53 r. w sprawie organizacji wewnętrznej i szczegółowego zakresu działania zarządu zaopatrzenia robotniczego.

W Nr A-72 z 6.VIII.53 r. poz. 864 uchwałę Rady Ministrów nr 549 z 14.VII.53 r. ustalającą wysokość kar umownych przy przewozie przesyłek towarowych kolejami.

poz. 868 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 23.VII. 53 r. w sprawie określenia opłat za legalizację narzędzi mierniczych oraz za inne czynności urzędów miar.

KOMUNIKAT II

Wydane zostały, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 181
z 30.VII. 53 r. znak DVI/1/1095/53 w sprawie branżowego planu kont na 1953 r. dla oddziałów zaopatrzenia robotniczego.

Zarządzenie Ministra Nr 182
z 31.VIII.53 r. znak DI/2/4567/53 w sprawie zmian terminarza rejestracji i przyjmowania zleceń na roboty budowlano-montażowe na rok 1954.

Zarządzenie Ministra Nr 183
z 1.VIII.53 r. znak DXIII/3/53 w sprawie instrukcji o usprawnieniu organizacji wypłat wynagrodzeń dla robotników.

Zarządzenie Ministra Nr 184
z 30.VIII.53 r. znak GM/3/4349/53 w sprawie uprawnień zakresu działania Generalnego Pełnomocnika do spraw budownictwa mieszkaniowego na terytorium województwa stalinogrodzkiego.

Zarządzenie Ministra Nr 185
z 30.VII.53 r. znak GM/3/4922/53 w sprawie tymczasowych zasad współpracy Centralnego Zarządu Transportu Budownictwa Miejskiego z innymi centralnymi zarządami.

Zarządzenie Ministra Nr 187
z 6.VIII.53 r. znak CZT/42/2210/53 w sprawie wykonania planu przewozu ładunków kolejami normalnotorowymi na III kw. 1953 r.

Zarządzenie Ministra Nr 191
z 12.VIII.53 r. znak CZT/1/2226/53 w sprawie obsługi technicznej pojazdów mechanicznych.

Zarządzenie Ministra Nr 195.
z 12.VIII.53 r. znak GM/3/8502/53 w sprawie planowania i sprawozdawczości ogólnej.

Zarządzenie Ministra Nr 196
z 14.VIII.53 r. znak DXIII/3/7005/53 w sprawie stosowania jednolitej dokumentacji zarobkowej robotników zatrudnionych w wykonawstwie budowlano-montażowym i instalacyjnym.

Zarządzenie Ministra Nr 198
z 13.VIII.53 r. znak GM/Z.Insp./6390/53 w sprawie wykonania uchwał Prezydium Rządu. ,

Zarządzenie Ministra Nr 199
z 22.VIII.53 r. znak ZZR/DO-I-37/53 w sprawie wprowadzenia zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w oddziałach zaopatrzenia robotniczego.

Okólnik Ministra Nr 37
z 28.VIII.53 r. znak CZSZ/453/6600/53 w sprawie naboru kandydatów na wydziały zaoczne przy technikach budowlanych podległych Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli na rok szkolny 1953/54.

Okólnik Ministra Nr 40
z 31.VII.53 r. znak ZZR/VRII/1/19/53 w sprawie wzmożenia walki ze stonką ziemniaczaną.

Okólnik Ministra Nr 41.
z 30.VII.53 r. znak ZBPP/1007/1/DP/53 w sprawie wzmocnienia roli operatywnego kwartalnego planowania jako narzędzia walki o obniżenie kosztów własnych i wzrostu akumulacji w Budowlanych Przedsiębiorstwach Powiatowych.

Okólnik Ministra Nr 44
z 14.VIII.53 r. znak ZZR/DoIII/9/53 w sprawie inwestycji oddziałów zaopatrzenia robotniczego.

Okólnik Ministra Nr 45
z 18.VIII.53 r. znak CZSZ/423/53 w sprawie zwolnienia pracowników zatrudnionych w szkołach Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli na konferencję pedagogiczną.

Okólnik Ministra Nr 47
z 17.VIII.53 r. znak DVII/7/8057/53 w sprawie zasad i trybu postępowania przy opracowywaniu projektu planu nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy na 1954 r.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 73
z 28.VII.53 r. znak DXIII/2/7347/53 w sprawie wyjaśnienia niektórych przepisów dotyczących robót kamieniarskich dział 14a K. N. i S. J.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 75
z 28.VII.53 r. znak DVII/3/7179/53 w sprawie uchylenia obowiązku składania miesięcznych sprawozdań z akcji uzupełniania laboratoriów polowych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 76
z 31.VII.53 r. znak DVIII/3/7327/53 w sprawie legalizowania przekroczeń funduszu płac spowodowanych delegowaniem pracowników na kursy.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 78
z 6.VII.53 r. znak DIII/W/2-23/13868/53 w sprawie wyjazdów w sezonie letnim do miejscowości w strefie nadgranicznej.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 79
z 8.VIII.53 r. znak GM/2/8573/53 w sprawie trybu postępowania przy załatwianiu spraw związanych z projektowaniem i wykonaniem uchwał Prezydium Rządu dotyczących planowania i wykonania inwestycji budowlanych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 80
z 12.VIII.53 r. DIII/W2/14039/53 w sprawie załatwiania spraw personalnych oddziałów zaopatrzenia robotniczego.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 81
z 15.VIII.53 r. znak ZBPP/TP-I/2561/53 w sprawie stosowania druków operatywnych w Wydzielonych Zakładach Produkcji Pomocniczej prowadzonych przez Wojewódzkie Zarządy Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedynczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski Warszawa Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 373 — 412 — 18 część 25, dział 5, rozdział 17 wpływy z wydawnictw. —

Cena 1 zł 50 gr

Druk. Akcydens., W-wa. Tamka 3. 4.000. Zam. 2010 z dn. 27.VIII.53 Podpisano do druku 8.IX.53 r. Druk ukończono 10.IX.53. Objętość 3/4 ark druku. Pap. druk. sat. kl. VII. A1/60 g. 4-B-20205.

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.